

مقدمه: مفصل گیجگاهی-فکی (TemporoMandibular Joint:TMJ) مورد استفاده ترین مفصل در بدن انسان است. دیابت یک بیماری است که با افزایش مزمن در میزان قند خون مشخص می شود. در تحقیقات اخیر روابط پاتولوژیک بین التهاب، دیابت و اختلالات اسکلتی-عضلانی روشن شده است. هنگامی که اختلالات مفصل تمپورومندیبولار با التهاب همراه باشد، در بردارنده ی تغییرات رفتاری می باشد. اختلال در جویدن به عنوان یک نشانه ی بارز از اختلال در عملکرد سیستم جونده به کار می رود. هدف از این مطالعه بررسی تغییرات الگوی غذایی در پاسخ به التهاب TMJ در موش های دیابتی می باشد.

مواد و روش ها: این مطالعه به صورت تجربی بر روی ۳۰ موش صحرایی نر در محدوده وزنی ۲۲-۲۵ گرم انجام گرفت به موش ها قرص های غذایی کنسانتره با وزن ۲۰ mg داده شد. در این آزمایش از *Compelet Friends Adjuvant (CFA)* جهت القا التهاب مفصلی مصنوعی و از *Stereptozotocin (STZ)* جهت القا دیابت استفاده می گردد. حیوانات در 3 گروه دسته بندی شدند (N=10) گروه ۱: (دریافت CFA + القا STZ)، گروه ۲: (موش سالم +دریافت CFA)، گروه ۳: موش های سالم که هیچ گونه تزریقی صورت نگرفت. برای القای التهاب تزریق دوطرفه در مفصل TMJ در گروه ۱ و ۲ صورت گرفت. تغییرات الگوی غذایی یک روز قبل از تزریق دو طرفه ی TMJ و در طی ۷ روز پس از تزریق در موش های صحرایی ثبت گردید. پارامترهای میزان کل غذای مصرفی، طول مدت مصرف غذا، تعداد دفعات مصرف، فاصله زمانی میان وعده های غذایی در چک لیست ثبت شدند و توسط آزمون *Kruskal Walli* و *Mann-Whitney* آنالیز شدند.

یافته ها: در مقایسه ی بین سه گروه از نظر میزان کل غذای مصرفی و تعداد دفعات مصرف غذا، در روز صفر و در روز اول اختلاف معنی دار مشاهده نشد ولی در روزهای دوم تا هفتم اختلاف معنی داری بود. از نظر طول مدت زمان مصرف و پایان مصرف غذایی در سه گروه، تنها در روز صفر اختلاف معنی دار نبود و در روز اول تا روز هفتم اختلاف معنا دار بود.

نتیجه گیری: مطالعه حاضر نشان داد که تغییرات الگوی غذایی در گروه دیابتیک دارای التهاب TMJ، همانند گروه دارای التهاب TMJ بود که از این تغییرات می توان به عنوان یک نشانگر رفتاری برای التهاب TMJ در موش های سوری استفاده کرد.

کلید واژه: التهاب، TMJ، دیابت، الگوی غذایی